

Arrest

nr. 312 414 van 3 september 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
Redingenstraat 29
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat L. RECTOR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en te zijn geboren op (...) mei 1989.

1.2. Verzoeker dient op 22 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 27 april 2022 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 19 september 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Naray Subla in het district Shigal (provincie Kunar). U bent van Pashtoense origine. Uw ouders, uw vijf (oudere) zussen en uw drie (jongere) broers wonen nog steeds in Shigal, net als uw vrouw, zoon en twee dochters. U heeft ook nog een oudere broer die in 2020 met zijn gezin naar de Verenigde Staten is verhuisd. Tot de negende graad liep u school in uw eigen district. Daarna vervolgde u uw studies aan het Khoshal Khan Lycee in Kabul waar u in 1385 (2006) uw middelbaar onderwijs voltooide. U slaagde niet voor het ingangsexamen universiteit maar vatte in 2009 wel studies "publieke administratie en management" aan. Deze studie, ingericht door een Finse universiteit, werkte u in 2011 met succes af. U zocht vervolgens een job in de hoofdstad maar dat viel tegen, geruime tijd was u werkloos. Uiteindelijk vernam u via een vriend dat er bij de organisatie UNDP vacatures waren en eind 2012 solliciteerde u. U werd aangenomen en kreeg begin 2013 een contract voor een jaar aangeboden. U fungeerde als een soort tussenpersoon die de wensen van de bevolking van de provincie Paktika aan de gouverneur moest overmaken en schreef daartoe maandelijkse rapporten. U ontmoette ook Amerikanen die in de regio actief waren.

De taliban kwam te weten dat u voor de overheid werkte. Uw familie werd bedreigd, waarna u uw werkzaamheden staakte en naar het dorp terugkeerde. U was in de jaren die volgden thuis en voerde in die tijd geen noemenswaardige activiteit uit.

Uw broer N., die mede-eigenaar was van een bouwbedrijf dat met de Amerikanen samenwerkte, bood u in 2018 aan in dienst te treden bij dit bedrijf, ACC (A. C. C.) genaamd, dat in Jalalabad gevestigd was. U maakte thee, deed boodschappen, kookte en zorgde voor de gasten van het bedrijf. U loste problemen in het kantoor op, printte documenten en bij de uitvoering van projecten diende u ook te registreren wie er aanwezig was. In de eerste helft van 2020 verliet uw broer, die omwille van zijn samenwerking met de Amerikanen door de taliban bedreigd werd, samen met zijn gezin Afghanistan. Uw broer, zijn vrouw en kinderen reisden met de hen uitgereikte visa naar de Verenigde Staten. U bleef in dienst bij ACC. De taliban vernam dat uw broer naar de Verenigde Staten was vertrokken en bovendien kregen zij foto's onder ogen waarop u met Amerikanen te zien bent. Dit zijn foto's die in 2013 werden genomen, toen u nog voor UNDP werkte. Strijders van de taliban kwamen naar jullie huis in Shigal en zeiden tegen uw vader dat ze zijn zonen niet met rust zouden laten. Uw vader belde u op en vertelde u wat er was gebeurd. Hij droeg u op niet naar Shigal terug te keren, waarna u in de nacht van Jalalabad naar Kabul vluchtte. Vervolgens reisde u naar Iran, en kwam dan via Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Roemenië, Italië en Frankrijk naar België. U was ongeveer zes maanden onderweg. Op 22 februari 2021 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de taliban wordt gevisieerd.

Ter staving van uw verzoek legt u (kopie van) volgende stukken neer: uw Afghaans identiteitsdocument (taskara), een pagina uit uw Afghaans paspoort, uw diploma middelbaar onderwijs, uw diploma "publieke administratie en management", een certificaat uitgereikt door het National Institute of Management and Administration (NIMA), een bankkaart, documenten in verband met uw werkzaamheden voor UNDP, vijftien foto's waarop u te zien bent in uw hoedanigheid van medewerker van UNDP, een handelslicentie van uw broer, informatie over het bedrijf ACC, enkele contracten van dit bedrijf, brieven van het Amerikaanse leger waarin melding wordt gemaakt van de goede samenwerking met ACC, een medisch attest, een attest dat aangeeft dat u psychologisch wordt begeleid.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft het attest dat u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand (zie groene map), moet er immers op worden gewezen dat dit niet van die aard is om aan te tonen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Het attest van een psychotherapeut dat u neerlegt verwijst immers louter naar "un suivi post-traumatique lié aus blessures vécues en Afghanistan", zonder meer. In het attest wordt bovendien nergens gewag gemaakt van een duidelijk en onomstotelijk vastgesteld symptoom dat een (mogelijke) invloed zou hebben gehad (of zou hebben) op uw vermogen om de kernelementen van uw verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Van de geheugenproblemen die u zou hebben (CGVS, p. 2), wordt hier alleszins geen melding gemaakt. Bovendien is het persoonlijk onderhoud op normale wijze geschied en had u geen problemen om uw verklaringen gedetailleerd uiteen te zetten en concreet te antwoorden op de gestelde vragen. Aangaande het fysieke probleem waar u naar verwees, meer bepaald de gehoorproblemen die u zou

hebben sinds u door de politie in Roemenië geslagen werd (CGVS p. 2), kan niet worden gezegd dat dit u ervan zou hebben weerhouden op gepaste wijze deel te nemen aan de procedure. Op uw vraag ging de tolk wat dichterbij zitten (CGVS, p. 2), waarna u aangaf de vragen goed te begrijpen (CGVS, p. 3). Ook tijdens het verder verloop van het onderhoud bleek op geen enkel moment dat u moeite had om de tolk te begrijpen. Bovendien legt u geen attest neer ter staving van uw gehoorproblemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder moet worden vastgesteld dat er op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Immers heeft u het niet geloofwaardig gemaakt dat problemen met de taliban aan de basis van uw vertrek uit Afghanistan zouden hebben gelegen.

U heeft vooreerst gewezen op uw activiteiten voor de organisatie UNDP in het jaar 2013, waarbij u als een soort verbindingsofficier zou hebben gefungeerd. U verklaart dat de taliban al na zes maanden op de hoogte geraakten van uw werk voor de overheid en u via uw vader sommeerden uw werk te staken. U zou ook op die eis zijn ingegaan, de job vaarwel hebben gezegd en onmiddellijk naar huis zijn teruggekeerd (CGVS, p.5). Het CGVS kan alleen maar vaststellen dat u vervolgens jarenlang (tot ergens in 2018) in het dorp verbleef, hout ging halen en de geiten van uw familie verzorgde. Ondanks uw aanwezigheid daar gedurende een zeer lange periode kende u geen moeilijkheden, behalve dan die keer dat de taliban u zou hebben geslagen en de tussenkomst van uw ouders erger zou hebben voorkomen (CGVS, p.8). Niet alleen is het opmerkelijk dat u dit ene incident dan niet ter sprake bracht tijdens uw onderhoud bij de DVZ (vragenlijst van 3 januari 2022, vraag 3.5), het is ook weinig geloofwaardig dat de taliban in 2020 dan toch opnieuw uw verleden als medewerker van UNDP zou hebben opgerakeld en u plots wederom met de dood zou hebben bedreigd. Mocht de taliban werkelijk de intentie hebben gehad u te straffen voor uw samenwerking met de gouverneur van Paktika en de Amerikanen die daar actief waren, dan kan worden verwacht dat zij dergelijke actie tot uitvoering brachten in de vijf jaar dat u in Naray Subla aanwezig was. Het feit dat daar geen sprake van was, wijst er sterk op dat het louter stopzetten van uw werkzaamheden voldoende was om u (en uw familie) verder met rust te laten.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u uw vertrek uit Afghanistan ook in verband brengt met uw activiteiten voor het bouwbedrijf ACC, maar dat u het niet aannemelijk maakt ooit een werknemer van deze firma te zijn geweest. Zo stelt het CGVS vast dat u dergelijke tewerkstelling vreemd genoeg op geen enkel moment ter sprake bracht toen u gehoord werd door de DVZ. U verklaarde er dat u zelf stopte met uw werk (voor UNDP) en financieel geholpen werd door uw broer die voor de Amerikanen werkte (vragenlijst van 3 januari 2022, vraag 3.5). Ook toen de DVZ uitdrukkelijk informeerde naar uw beroep in Afghanistan, zei u niet dat u in de jaren voor uw vertrek bij ACC werkzaam was, maar verwees u louter naar uw werk voor UNDP (verklaring DVZ van 5 maart 2021, vraag 12), dat nochtans van 2013 dateert. Gevraagd waarom u uw betrokkenheid bij het bouwbedrijf van uw broer pas tijdens uw onderhoud bij het CGVS voor het eerst aanhaalt, antwoordt u dat u ten tijde van uw interviews bij de DVZ nog "nieuw" was hier, en herhaalt u dat u (in Roemenië) op uw hoofd geslagen werd en hierdoor geheugenproblemen ondervindt (CGVS, p. 12). Echter kan dergelijke argumentatie niet overtuigen. Zoals hierboven al werd aangehaald legt u geen document neer dat uw beweerde geheugenproblemen zou attesteren. Bovendien kan worden verwacht dat u zich enigszins voorbereidt op dergelijk gehoor bij de DVZ, en een mogelijks essentieel element als dit zonder fout aanbrengt tijdens uw relaas. Het argument dat u toen nog "nieuw" was, biedt evenmin een verklaring voor het onvermeld laten van uw tewerkstelling bij een bedrijf dat nauw samenwerkte met Amerikaanse militairen van het Provincial Reconstruction Team (PRT) (CGVS, p. 11). Het CGVS ziet niet in waarom dit een verschoningsgrond zou zijn voor het niet vermelden hiervan bij de DVZ. Bovendien is het zo dat u ten tijde van uw tweede onderhoud bij de DVZ, dat op 3 januari 2022 plaatsvond, al bijna een jaar in België vertoefde, waardoor uw bewering als zou u nog "nieuw" zijn geweest, eerder ridicul overkomt. Het feit dat u pas bij het CGVS een tewerkstelling bij ACC aanhaalt, ondermijnt het geloof in uw zagezegde beroepsactiviteiten een eerste keer.

De vaststelling dat u geen enkel document neerlegt dat zou aantonen dat ACC van 2018 tot 2020 uw werkgever zou zijn geweest, is een tweede aanwijzing dat er aan deze tewerkstelling geen geloof kan worden gehecht.

U argumenteert dat uw broer u in dienst nam maar geen contract aanbood, dit omdat het volgens u "geen belangrijke post of zo" betrof, en ACC bovendien een privébedrijf betrof (CGVS, p.9). Dit biedt opnieuw geen ernstige verklaring. Immers overhandigde u ook een informatiebundel over ACC, die een olijsting bevat van

de staf van het bedrijf, waaronder bijvoorbeeld ook de naam van een supervisor of iemand van de administratie. Dat u, nota bene de broer van de "vice-president"(CGVS, p.9), dan geen contract of zelfs geen vermelding zou hebben gekregen, lijkt weinig aannemelijk, temeer u aanvankelijk aangaf dat u naar aanleiding van projecten in bepaalde regio's als teamleider fungeerde en bijvoorbeeld aanwezigheden noteerde (CGVS, p. 11), waarmee u toch suggereerde uw plaats binnen het bedrijf te hebben gehad. Overigens gevraagd waarom uw naam niet op de lijst van medewerkers prijkt, antwoordde u louter: "Wat moet ik zeggen?" (CGVS, p. 12). Dat u meerdere documenten neerlegt die verband houden met dit bedrijf maar dat uit geen enkel stuk kan worden opgemaakt dat u inderdaad betrokken was bij de activiteiten van ACC, ondermijnt het geloof in uw relaas verder.

Verder kon het CGVS vaststellen dat uw verklaringen over uw werk bij ACC allerminst konden overtuigen. In welke maand van 2018 u daar aan de slag ging, is u bijvoorbeeld niet bekend. U kan louter zeggen dat het "zeker in 2018" moet zijn geweest (CGVS, p.9). Van iemand die hogere studies deed, mag toch worden verwacht dat u dit duidelijk in de tijd kunt kaderen. Verder stelt u eerst dat u ACC in de derde of vierde maand van 2020 weer verliet (CGVS, p. 10), maar beweert u iets later dat uw broer in de vijfde maand van 2020 naar Amerika vertrok (CGVS, p. 15), en u voor ACC bleef werken (CGVS, p. 15). Pas toen de taliban dan naar uw huis kwamen en uw vader u hiervan op de hoogte bracht, zou u uw werk en Jalalabad verlaten hebben (CGVS, p. 15). Het is zeer merkwaardig dat u het stopzetten van uw beroepsactiviteiten plots veel later in de tijd situeert. Voorts bent u niet echt op de hoogte van namen van medewerkers van het bedrijf. U noemt uw broer en A., die zijn naam aan het bedrijf gaf, alsook twee ingenieurs die ook voor ACC werkzaam zouden zijn geweest (CGVS, p. 11). U zegt dat er niemand anders was (CGVS, p. 11), wat toch in strijd is met de lijst namen van medewerkers die in de door u voorgelegde informatiebrochure kan worden geraadpleegd, en die vijftien namen telt. J. en A., volgens u de namen van de twee ingenieurs (CGVS, p. 11), staan daar overigens niet in vermeld. Dat E. H. G., volgens de lijst één van de ingenieurs, door jullie J. genoemd werd, zoals u beweert (CGVS, p. 11), komt dan weer weinig geloofwaardig over. Bovendien, geconfronteerd met de naam van nog een andere ingenieur die op de lijst vermeld staat, zegt u dat dit nu eenmaal een groot bedrijf betreft en u niet iedereen kan kennen (CGVS, p. 12). Uw uitleg kan andermaal niet overtuigen. Als manusje-van-alles, probleemoplosser en dienaar van personeel en gasten (CGVS, p. 11, 12), zou u ongetwijfeld beter op de hoogte moeten zijn van de namen van de diverse medewerkers die ACC had. Bovendien is het merkwaardig dat u het plots heeft over "een groot bedrijf" (CGVS, p. 12), terwijl u even daarvoor het feit dat u nauwelijks vier medewerkers van ACC bleek te kennen nog trachtte te vergoelijken door te beweren dat het bedrijf slechts vier werknemers telde (CGVS, p. 11). Voorts gevraagd naar de functie van Dr A., volgens het document "veterinary IP", verklaart u dat het vrienden van uw broer zijn, "ze kwamen en gingen", en u kan louter zeggen dat het een dokter betreft, zoals zijn titel inderdaad aangeeft, maar niet welke zijn positie van A. was: "Ze hadden hun geheimen, ze deelden die niet met mij" (CGVS, p. 12), zo beweert u, als zou de functie van een persoon binnen dergelijk bedrijf onbekend blijven. Uw nietszeggende en ontwijkende antwoorden herstellen uw geloofwaardigheid allerminst.

Al deze vaststellingen leiden ertoe dat het CGVS geen geloof hecht aan uw verklaring dat u voor dit bedrijf heeft gewerkt. Gezien u deze activiteiten voor een bedrijf dat zaken deed met Amerikanen in verband brengt met de problemen die uw familie vervolgens met de taliban zou hebben gekend, doet dit ernstig afbreuk aan uw beweerde vrees. U heeft overigens ook beweerd dat de taliban tijdens een bezoek aan uw familie niet alleen verwees naar de activiteiten van het bouwbedrijf, maar ook naar het feit als zouden zij toen plots (oude) foto's onder ogen hebben gekregen, waarop u tijdens uw periode als medewerker van UNDP te zien bent, dit in aanwezigheid van verschillende Amerikanen (CGVS, p. 13). Hoe de taliban, ongeveer zeven jaar na het nemen van die foto's, daarvan in het bezit zouden zijn gekomen, is u geheel onduidelijk: u heeft het over hun "intelligence die zeer slim is", mogelijks hebben vrienden van u die zaken op Facebook gepost, het zou ook kunnen dat tolken die voor de Amerikanen werken dat deden (CGVS, p.8). Dat u er ook maar het raden naar heeft, moge duidelijk zijn, wat de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnt. Het is voorts ook niet aannemelijk dat de taliban plots weer zou terugkomen op uw vroegere activiteiten voor UNDP, waarvan zij immers in 2013 al op de hoogte waren gekomen. Zeker gezien u vervolgens zou zijn ingegaan op de vraag om dat werk te staken en tot 2020 geen problemen met de taliban kende, hoewel zij vele jaren de tijd hadden om u eventueel te straffen.

Onzeker blijft daarenboven of uw broer omwille van zijn samenwerking met de Amerikanen überhaupt ooit door de taliban zou zijn gevisieerd. U beweert dan wel dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan al problemen kende, echter is het opvallend dat u geenszins op de hoogte blijkt van de aard van de bedreigingen die er volgens u zouden zijn geweest (CGVS, p. 14). U zegt dat u daar geen info over heeft (CGVS, p. 14) en verklaart ook niet te weten op basis waarvan de Amerikaanse autoriteiten uw broer en zijn gezinsleden een verblijfsvisum uitreikten (CGVS, p. 14). Of hij u en uw eerdere problemen met de taliban vermeldde toen hij een visumaanvraag deed in de Amerikaanse ambassade, weet u overigens evenmin (CGVS, p. 14). Uw verklaring voor dergelijke onwetendheid verwondert opnieuw. U beweert namelijk dat uw broer een groot

gezin had en niet zoveel contact had met jullie (CGVS, p. 14), terwijl het toch deze broer zou zijn geweest die u een job zou hebben gegeven binnen zijn bedrijf en onder wiens auspiciën u enkele jaren functioneerde.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw beweerde vrees voor de taliban niet geloofwaardig heeft gemaakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De stukken die u neerlegt leiden niet tot een andersluidende appreciatie. Uw taskara, paspoort en diploma's bevestigen uw identiteit, herkomst en onderwijsniveau. Deze elementen staan niet ter discussie. De documenten die verband houden met uw werk voor UNDP (het contract, het rapport dat u mee hielp schrijven, de bankkaart, de foto's waarop u met andere personen te zien bent) tonen aan dat u voor deze organisatie werkzaam was. Ook dit wordt niet betwist. Wat voorts betreft de documenten van ACC (de handelslicentie, de aanbevelingsbrieven van het Amerikaanse leger, de contracten en de informatiebundel over het bedrijf), merkt het CGVS op dat hiermee louter het toenmalig bestaan van ACC wordt aangetoond. Uit geen van deze documenten kan worden opgemaakt dat u ooit een werknemer van dit bedrijf bent geweest, laat staan dat u door uw activiteiten voor ACC door de taliban zou zijn geviséerd. Ook deze documenten herstellen uw geloofwaardigheid niet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 52 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, 539). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar

het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.europa.eu/rapportage/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari - 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan,

waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, 52, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Shigal (provincie Kunar). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, g 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 5 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, g 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, 5 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, 5 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden

aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, 55 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 5 75 en 5 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, 55 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, 55 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, 55 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 5 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, 55 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd onzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, 55 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen - zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting - of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, g 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht

bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en stelt dat de commissaris-generaal ten onrechte besluit dat hij niet aan deze definitie voldoet.

Verzoeker geeft een algemene en theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Vervolgens stelt hij dat bijzondere aandacht dient te worden besteed aan zijn psychologische problemen.

Verzoeker benadrukt dat over zijn Afghaanse afkomst, zijn voormalig werk bij de UNDP en het bestaan van het bouwbedrijf ACC *an sich* geen twijfel bestaat.

Hij gaat vervolgens dieper in op de motieven in de bestreden beslissing omtrent zijn werk bij de UNDP en bij ACC, het werk van zijn broer bij ACC, de bedreigingen die zijn broer ontving ten gevolge van dit werk en de redenen waarom hijzelf vervolgd werd. Hij bespreekt de motieven uit de bestreden beslissing en tracht deze uit te klaren of te verduidelijken.

Tenslotte verwijst verzoeker naar de algemene veiligheidssituatie in zijn regio en citeert hij uit een rapport van Human Rights Watch "*Afghanistan: Events of 2021*".

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift volgende rapporten bij:
"2. *Info Afghanistan*".

3. Aanvullende nota

De commissaris-generaal heeft op 21 juni 2024, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt. In de nota, die hij betreft op de beoordeling van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet, worden volgende rapporten genoemd:

- EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022
- EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022
- EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,
- EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,
- EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van 4 november 2022
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023
- UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023
- EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van 2 februari 2024
- EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met

individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. Inzake de bijzondere procedurele noden, kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft het attest dat u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand (zie groene map), moet er immers op worden gewezen dat dit niet van die aard is om aan te tonen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Het attest van een psychotherapeut dat u neerlegt verwijst immers louter naar "un suivi post-traumatique lié aus blessures vécues en Afghanistan", zonder meer. In het attest wordt bovendien nergens gewag gemaakt van een duidelijk en onomstotelijk vastgesteld symptoom dat een (mogelijke) invloed zou hebben gehad (of zou hebben) op uw vermogen om de kernelementen van uw verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Van de geheugenproblemen die u zou hebben (CGVS, p. 2), wordt hier alleszins geen melding gemaakt. Bovendien is het persoonlijk onderhoud op normale wijze geschied en had u geen problemen om uw verklaringen gedetailleerd uiteen te zetten en concreet te antwoorden op de gestelde vragen. Aangaande het fysieke probleem waar u naar verwees, meer bepaald de gehoorproblemen die u zou hebben sinds u door de politie in Roemenië geslagen werd (CGVS p. 2), kan niet worden gezegd dat dit u ervan zou hebben weerhouden op gepaste wijze deel te nemen aan de procedure. Op uw vraag ging de tolk wat dichterbij zitten (CGVS, p. 2), waarna u aangaf de vragen goed te begrijpen (CGVS, p. 3). Ook tijdens het verder verloop van het onderhoud bleek op geen enkel moment dat u moeite had om de tolk te begrijpen. Bovendien legt u geen attest neer ter staving van uw gehoorproblemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker laat deze beoordeling onbesproken en brengt geen elementen aan, op grond waarvan kan worden vastgesteld dat hij *in casu* niet in staat was om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud aan gehoorproblemen te hebben. De tolk is daarom tijdens het persoonlijk onderhoud dichterbij komen zitten waarna verzoeker aangaf dat hij hem goed begreep (zie NPO, p. 2-4). Door louter te verwijzen naar een slag op zijn hoofd waardoor hij geheugenproblemen zou hebben tijdens zijn persoonlijk onderhoud (zie NPO, p. 2), brengt verzoeker de gedane beoordeling niet aan het wankelen. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker één psychologisch attest neerlegt, maar hieruit niet blijkt dat verzoeker een medisch vastgestelde geheugenproblemen heeft, doch enkel dat hij in behandeling is voor een posttraumatische stressstoornis. Uit het attest blijkt niet dat deze posttraumatische stressstoornis een normaal verloop van de procedure om internationale bescherming zou verhinderen of dat er zich bijzondere procedurele noden opdrongen. Verzoeker werkt deze psychologische problemen en de slag op zijn hoofd, waardoor hij geheugenproblemen zou hebben, ook geenszins verder uit en geeft hierbij geen enkele concrete verduidelijking. Er kan uit het psychologisch attest, waarin staat dat verzoeker in behandeling is voor posttraumatische stressstoornis vanwege de gebeurtenissen in Afghanistan, niet worden afgeleid dat verzoekers cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, blijkt ook niet dat verzoeker niet in staat was zijn verhaal op zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoeker kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren. Er blijkt niet dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. De Raad wijst er verder op dat verzoeker naar aanleiding van de *"vragenlijst bijzondere procedurele noden"* ook negatief heeft geantwoord op de vraag of er elementen voorhanden zijn die het verloop en de

behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen bemoeilijken (zie AD, “*vragenlijst bijzondere procedure noden*”). Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde nood was aan bijzondere procedure waarborgen.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban, naar aanleiding van zijn werk voor UNDP en ACC, bedrijven die contacten hadden met de Amerikanen. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. Ter staving van zijn vluchtrelaas heeft verzoeker volgende documenten voorgelegd: zijn taskara; een pagina uit zijn Afghaans paspoort; zijn diploma middelbaar onderwijs; zijn diploma “publieke administratie en management”; een certificaat uitgereikt door het National Institute of Management and Administration; een bankkaart; documenten in verband met zijn werk voor het UNDP; vijftien foto's waarop hij te zien is in zijn hoedanigheid van medewerker van UNDP; een handelslicentie van zijn broer; informatie over het bedrijf ACC; enkele contracten van het bedrijf ACC en brieven van het Amerikaanse leger waarin melding wordt gemaakt van de goede samenwerking met ACC.

5.1.3. De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hij op pertinente wijze vaststelt dat: *“Uw taskara, paspoort en diploma's bevestigen uw identiteit, herkomst en onderwijsniveau. Deze elementen staan niet ter discussie. De documenten die verband houden met uw werk voor UNDP (het contract, het rapport dat u mee hielp schrijven, de bankkaart, de foto's waarop u met andere personen te zien bent) tonen aan dat u voor deze organisatie werkzaam was. Ook dit wordt niet betwist. Wat voorts betreft de documenten van ACC (de handelslicentie, de aanbevelingsbrieven van het Amerikaanse leger, de contracten en de informatiebundel over het bedrijf), merkt het CGVS op dat hiermee louter het toenmalig bestaan van ACC wordt aangetoond. Uit geen van deze documenten kan worden opgemaakt dat u ooit een werknemer van dit bedrijf bent geweest, laat staan dat u door uw activiteiten voor ACC door de taliban zou zijn geviséerd. Ook deze documenten herstellen uw geloofwaardigheid niet.”* De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker geen enkel dienstig argument ontwikkelt, dat de door de commissaris-generaal gedane beoordeling van de neergelegde stukken, die pertinent en draagkrachtig is, onderuit haalt of hier een ander licht op werpt.

5.1.4. Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud op zich niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Dat de voorgelegde documenten omwille van hun inhoud op zichzelf niet van aard zijn om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijk geven van een gegronde vrees voor vervolging.

5.1.5. Na lezing van het administratief dossier, treedt de Raad de commissaris-generaal bij, dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker. Meer bepaalt motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende problemen met de taliban, omdat: (a) verzoeker nadat hij gestopt was met werken bij UNDP in 2013 jarenlang in zijn dorp kon verblijven zonder problemen te ervaren met de taliban behalve de keer dat de taliban hem zouden hebben geslagen en de tussenkomst van zijn ouders erger zou hebben voorkomen waarbij (i) het opmerkelijk is dat verzoeker dit incident met de taliban niet ter sprake bracht tijdens zijn gehoor bij de DVZ; (ii) het weinig geloofwaardig is dat de taliban in 2020 opnieuw zijn verleden als medewerker van UNDP zouden oprakelen en hem met de dood zouden bedreigen en (iii) er verwacht kan worden dat de taliban actie zouden ondernemen tegen verzoeker in de vijf jaar dat hij in Naray Subla aanwezig was, mocht de taliban werkelijk de intentie hebben gehad om verzoeker te straffen voor zijn werk voor UNDP en zijn samenwerking met de Amerikanen; (b) verzoeker niet aannemelijk maakt ooit een werknemer te zijn geweest van bouwbedrijf ACC waarbij (i) hij deze tewerkstelling bij ACC op geen enkel moment vermeldde tijdens zijn gehoor bij de DVZ, zelfs niet toen er uitdrukkelijk werd geïnformeerd naar zijn beroep in Afghanistan; (ii) verzoeker stelde dat hij zijn werk voor ACC niet had vermeld bij de DVZ omdat hij “nieuw” was in België en stelde dat hij in Roemenië op zijn hoofd werd geslagen en hierdoor geheugenproblemen heeft; (iii) hij geen medische attesten neerlegt over zijn geheugenproblematiek; (iv) er kan worden verwacht dat verzoeker zich enigszins zou voorbereiden op zijn

gehoor bij de DVZ en een mogelijks essentieel element zoals zijn werk voor ACC zonder fout zou vermelden tijdens het vertellen van zijn relaas en (v) het argument dat verzoeker nog “nieuw” was in België evenmin een verschoningsgrond uitmaakt voor het niet vermelden van zijn werk bij het ACC aangezien verzoeker ten tijde van zijn tweede gehoor bij de DVZ, dat op 3 januari 2022 plaatsvond, al bijna een jaar in België verbleef;

(c) verzoeker geen enkel document neerlegt dat zou aantonen dat hij van 2018 tot 2020 voor ACC heeft gewerkt waarbij (i) het onaannemelijk is dat verzoeker door zijn broer in dienst zou zijn genomen maar geen contract aangeboden kreeg; (ii) hij wel een informatiebundel over ACC neerlegde die een oplijsting bevat van het personeel van het bedrijf waaronder ook de naam van een supervisor en iemand van de administratie; (iii) het onaannemelijk is dat verzoeker hierin niet vermeld wordt aangezien hij verklaarde dat hij naar aanleiding van projecten in bepaalde regio's als supervisor fungeerde en aanwezigheden noteerde waarmee hij aangaf toch een plaats binnen het bedrijf te hebben gehad en (iv) wanneer er gevraagd werd naar waarom hij niet vermeld staat in de lijst van medewerkers, hij enkel antwoordde: “*Wat moet ik zeggen?*”;

(d) verzoekers verklaringen over zijn werk bij ACC allerm minst kunnen overtuigen waarbij (i) hij niet weet in welke maand van 2018 hij bij ACC startte met werken terwijl er van iemand die hogere studies gedaan heeft, toch mag worden verwacht dat hij de start van zijn werk duidelijk in de tijd kan situeren; (ii) verzoeker eerst verklaarde dat hij gestopt was met werken bij ACC in de derde of vierde maand van 2020 maar vervolgens beweerde dat zijn broer de vijfde maand naar de Verenigde Staten vertrok en hij toen nog voor ACC bleef werken en pas stopte toen de taliban naar het huis van zijn vader kwamen; (iii) verzoeker niet echt op de hoogte is van namen van medewerkers van het bedrijf terwijl er verwacht kan worden dat hij als manusje-van-alles, probleemoplosser en bediende van personeel en gasten beter op de hoogte zou zijn van de namen van de verschillende medewerkers bij ACC; (iv) het merkwaardig is dat hij plots verklaarde dat het een groot bedrijf was terwijl hij even daarvoor het feit dat hij maar vier medewerkers kende probeerde te vergoelijken door te stellen dat het bedrijf slecht vier medewerkers telde en (v) gevraagd naar de functie van dr. A., verzoeker enkel wist dat het vrienden van zijn broer waren die kwamen en gingen en het een dokter is zoals zijn titel al aangaf, maar niet wat zijn positie zou zijn geweest binnen het bedrijf ACC en hij verklaarde dat ze hun geheimen hadden die ze niet deelden met hem, waarbij er toch kan op worden gewezen dat het opmerkelijk is dat de functie van een persoon binnen zo'n bedrijf geheim zou zijn;

(e) het geheel onduidelijk is hoe de taliban, ongeveer zeven jaar na het nemen van de foto's van verzoeker bij UNDP waar ook Amerikanen zouden opstaan, deze in het bezit zouden hebben gekregen waarbij (i) verzoeker stelde dat hun intelligentediensten zeer slim zijn of dat vrienden de foto's mogelijk op Facebook hebben gezet of dat de tolken die voor de Amerikanen werkten dit gedaan hadden; (ii) het feit dat verzoeker niet weet hoe de taliban aan die foto's kwamen, zijn geloofwaardigheid verder ondermijnt en (iii) het onaannemelijk is dat de taliban plots weer zouden terugkomen op zijn vroegere activiteiten voor UNDP, waar zij al van op de hoogte waren sinds 2013 en verzoeker toen was ingegaan op hun eis om te stoppen met zijn werk en tot 2020 geen problemen meer ondervond met de taliban, hoewel zij jaren de tijd hadden om hem te straffen voor zijn werk voor UNDP;

(f) het onzeker blijft of verzoekers broer omwille van zijn samenwerking met de Amerikanen door de taliban werd gevisieerd waarbij (i) het opvallend is dat verzoeker geenszins op de hoogte blijkt van de aard van de bedreigingen tegenover zijn broer die er volgens verzoeker wel zouden zijn geweest; (ii) verzoeker verklaarde ook niet te weten op basis waarvan zijn broer en zijn gezin verblijfsvisa voor de VS zouden hebben gekregen; (iii) hij evenmin weet of zijn broer verzoekers problemen met de taliban vermeldde toen hij een visumaanvraag deed in de Amerikaanse ambassade en (iv) verzoekers onwetendheid verwondert aangezien hij enerzijds verklaarde dat zijn broer hem de job binnen ACC had gegeven en degene was onder wie hij werkte maar anderzijds ook verklaarde dat zijn broer een groot gezin had en hij niet zoveel contact met hem had.

5.1.6. Wat betreft zijn werkzaamheden bij het bedrijf ACC, stelt verzoeker dat het Afghaanse bedrijfsleven niet op dezelfde manier is georganiseerd als het Belgische bedrijfsleven en het daar niet nodig is om een arbeidscontract af te sluiten aangezien er daar geen vakbonden zijn en geen manieren om je ontslag aan te vechten. Hij stelt dat er geen reden was om een arbeidscontract op te stellen, omdat zijn broer zaakvoerder was, en zijn broer hem gewoon wilde helpen. Hiermee slaagt hij er niet in afbreuk te doen aan de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker wel een informatiebundel over het bedrijf ACC neerlegt waar er een oplijsting instaat van de verschillende medewerkers van het bedrijf ACC en verzoeker hier niet in vermeld wordt. Dat hij hierin niet vermeld wordt, is opmerkelijk, gelet op het feit dat hij de broer is van de vicepresident van het bedrijf en hij zelf verklaarde in sommige regio's als supervisor te hebben gewerkt. Verzoeker gaat er hiermee ook aan voorbij dat de commissaris-generaal niet enkel geen geloof hecht aan zijn werkzaamheden bij het bedrijf ACC omdat hij geen arbeidscontract kon voorleggen, maar ook omdat (i) hij dit werk nooit vermeld heeft tijdens zijn gehoor bij de DVZ; (ii) hij niet weet wanneer hij bij ACC is beginnen werken; (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het tijdstip wanneer hij gestopt is met werken bij ACC; (iv) hij zeer weinig medewerkers van het bedrijf kent; (v) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over hoe groot het bedrijf was en (vi) hij niet weet wat de functie is van dr. A. binnen het bedrijf. Verzoeker laat deze vaststellingen van de commissaris-generaal *in casu* volledig onbesproken. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar hij vaststelt dat: *“Bovendien dient te worden opgemerkt dat u uw vertrek uit Afghanistan ook in verband brengt met uw activiteiten voor het bouwbedrijf ACC, maar dat u het niet aannemelijk maakt ooit een werknemer van deze firma te zijn geweest. Zo stelt het CGVS vast dat u dergelijke tewerkstelling vreemd*

genoeg op geen enkel moment ter sprake bracht toen u gehoord werd door de DVZ. U verklaarde er dat u zelf stopte met uw werk (voor UNDP) en financieel geholpen werd door uw broer die voor de Amerikanen werkte (vragenlijst van 3 januari 2022, vraag 3.5). Ook toen de DVZ uitdrukkelijk informeerde naar uw beroep in Afghanistan, zei u niet dat u in de jaren voor uw vertrek bij ACC werkzaam was, maar verwees u louter naar uw werk voor UNDP (verklaring DVZ van 5 maart 2021, vraag 12), dat nochtans van 2013 dateert. Gevraagd waarom u uw betrokkenheid bij het bouwbedrijf van uw broer pas tijdens uw onderhoud bij het CGVS voor het eerst aanhaalt, antwoordt u dat u ten tijde van uw interviews bij de DVZ nog "nieuw" was hier, en herhaalt u dat u (in Roemenië) op uw hoofd geslagen werd en hierdoor geheugenproblemen ondervindt (CGVS, p. 12). Echter kan dergelijke argumentatie niet overtuigen. Zoals hierboven al werd aangehaald legt u geen document neer dat uw beweerde geheugenproblemen zou attesteren. Bovendien kan worden verwacht dat u zich enigszins voorbereidt op dergelijk gehoor bij de DVZ, en een mogelijks essentieel element als dit zonder fout aanbrengt tijdens uw relaas. Het argument dat u toen nog "nieuw" was, biedt evenmin een verklaring voor het onvermeld laten van uw tewerkstelling bij een bedrijf dat nauw samenwerkte met Amerikaanse militairen van het Provincial Reconstruction Team (PRT) (CGVS, p. 11). Het CGVS ziet niet in waarom dit een verschoningsgrond zou zijn voor het niet vermelden hiervan bij de DVZ. Bovendien is het zo dat u ten tijde van uw tweede onderhoud bij de DVZ, dat op 3 januari 2022 plaatsvond, al bijna een jaar in België vertoefde, waardoor uw bewering als zou u nog "nieuw" zijn geweest, eerder ridicuul overkomt. Het feit dat u pas bij het CGVS een tewerkstelling bij ACC aanhaalt, ondermijnt het geloof in uw zogezegde beroepsactiviteiten een eerste keer.

De vaststelling dat u geen enkel document neerlegt dat zou aantonen dat ACC van 2018 tot 2020 uw werkgever zou zijn geweest, is een tweede aanwijzing dat er aan deze tewerkstelling geen geloof kan worden gehecht.

U argumenteert dat uw broer u in dienst nam maar geen contract aanbood, dit omdat het volgens u "geen belangrijke post of zo" betrof, en ACC bovendien een privébedrijf betrof (CGVS, p.9). Dit biedt opnieuw geen ernstige verklaring. Immers overhandigde u ook een informatiebundel over ACC, die een oplijsting bevat van de staf van het bedrijf, waaronder bijvoorbeeld ook de naam van een supervisor of iemand van de administratie. Dat u, nota bene de broer van de "vice-president" (CGVS, p.9), dan geen contract of zelfs geen vermelding zou hebben gekregen, lijkt weinig aannemelijk, temeer u aanvankelijk aangaf dat u naar aanleiding van projecten in bepaalde regio's als teamleider fungeerde en bijvoorbeeld aanwezigheden noteerde (CGVS, p. 11), waarmee u toch suggereerde uw plaats binnen het bedrijf te hebben gehad. Overigens gevraagd waarom uw naam niet op de lijst van medewerkers prijkt, antwoordde u louter: "Wat moet ik zeggen?" (CGVS, p. 12). Dat u meerdere documenten neerlegt die verband houden met dit bedrijf maar dat uit geen enkel stuk kan worden opgemaakt dat u inderdaad betrokken was bij de activiteiten van ACC, ondermijnt het geloof in uw relaas verder.

Verder kon het CGVS vaststellen dat uw verklaringen over uw werk bij ACC allerm minst konden overtuigen. In welke maand van 2018 u daar aan de slag ging, is u bijvoorbeeld niet bekend. U kan louter zeggen dat het "zeker in 2018" moet zijn geweest (CGVS, p.9). Van iemand die hogere studies deed, mag toch worden verwacht dat u dit duidelijk in de tijd kunt kaderen. Verder stelt u eerst dat u ACC in de derde of vierde maand van 2020 weer verliet (CGVS, p. 10), maar beweert u iets later dat uw broer in de vijfde maand van 2020 naar Amerika vertrok (CGVS, p. 15), en u voor ACC bleef werken (CGVS, p. 15). Pas toen de Taliban dan naar uw huis kwamen en uw vader u hiervan op de hoogte bracht, zou u uw werk en Jalalabad verlaten hebben (CGVS, p. 15). Het is zeer merkwaardig dat u het stopzetten van uw beroepsactiviteiten plots veel later in de tijd situeert. Voorts bent u niet echt op de hoogte van namen van medewerkers van het bedrijf. U noemt uw broer en A., die zijn naam aan het bedrijf gaf, alsook twee ingenieurs die ook voor ACC werkzaam zouden zijn geweest (CGVS, p. 11). U zegt dat er niemand anders was (CGVS, p. 11), wat toch in strijd is met de lijst namen van medewerkers die in de door u voorgelegde informatiebrochure kan worden geraadpleegd, en die vijftien namen telt. J. en A., volgens u de namen van de twee ingenieurs (CGVS, p. 11), staan daar overigens niet in vermeld. Dat E. H. G., volgens de lijst één van de ingenieurs, door jullie J. genoemd werd, zoals u beweert (CGVS, p. 11), komt dan weer weinig geloofwaardig over. Bovendien, geconfronteerd met de naam van nog een andere ingenieur die op de lijst vermeld staat, zegt u dat dit nu eenmaal een groot bedrijf betreft en u niet iedereen kan kennen (CGVS, p. 12). Uw uitleg kan andermaal niet overtuigen. Als manusje-van-alles, probleemoplosser en dienaar van personeel en gasten (CGVS, p. 11, 12), zou u ongetwijfeld beter op de hoogte moeten zijn van de namen van de diverse medewerkers die ACC had. Bovendien is het merkwaardig dat u het plots heeft over "een groot bedrijf" (CGVS, p. 12), terwijl u even daarvoor het feit dat u nauwelijks vier medewerkers van ACC bleek te kennen nog trachtte te vergoelijken door te beweren dat het bedrijf slechts vier werknemers telde (CGVS, p. 11). Voorts gevraagd naar de functie van Dr A., volgens het document "veterinary IP", verklaart u dat het vrienden van uw broer zijn, "ze kwamen en gingen", en u kan louter zeggen dat het een dokter betreft, zoals zijn titel inderdaad aangeeft, maar niet welke zijn positie van A. was: "Ze hadden hun geheimen, ze deelden die niet met mij" (CGVS, p. 12), zo beweert u, als zou de functie van een persoon binnen dergelijk bedrijf onbekend blijven. Uw nietszeggende en ontwijkende antwoorden herstellen uw geloofwaardigheid allerm minst Deze motieven – die door de Raad worden overgenomen – vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig.

5.1.7. Wat betreft de voormalige tewerkstelling voor UNDP, stelt de Raad – in navolging van de commissaris-generaal – vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij hierdoor actueel enige vrees voor vervolging vanwege de taliban dient te koesteren. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat: *“Het CGVS kan alleen maar vaststellen dat u vervolgens jarenlang (tot ergens in 2018) in het dorp verbleef, hout ging halen en de geiten van uw familie verzorgde. Ondanks uw aanwezigheid daar gedurende een zeer lange periode kende u geen moeilijkheden, behalve dan die keer dat de taliban u zou hebben geslagen en de tussenkomst van uw ouders erger zou hebben voorkomen (CGVS, p.8). Niet alleen is het opmerkelijk dat u dit ene incident dan niet ter sprake bracht tijdens uw onderhoud bij de DVZ (vragenlijst van 3 januari 2022, vraag 3.5), het is ook weinig geloofwaardig dat de taliban in 2020 dan toch opnieuw uw verleden als medewerker van UNDP zou hebben opgerakeld en u plots wederom met de dood zou hebben bedreigd. Mocht de taliban werkelijk de intentie hebben gehad u te straffen voor uw samenwerking met de gouverneur van Paktika en de Amerikanen die daar actief waren, dan kan worden verwacht dat zij dergelijke actie tot uitvoering brachten in de vijf jaar dat u in Naray Subla aanwezig was. Het feit dat daar geen sprake van was, wijst er sterk op dat het louter stopzetten van uw werkzaamheden voldoende was om u (en uw familie) verder met rust te laten.”* Verzoeker stelt thans dat hij na 2013 nog altijd problemen had met de taliban en dat er een soort spanningsveld was tussen hemzelf en de taliban sinds 2013. Hij wijst erop dat hij tussen 2013 en 2020 in elkaar werd geslagen door de taliban en in 2020 zijn broer zodanig werd bedreigd door de taliban dat hij door de Amerikanen geëvacueerd werd. Hij geeft ook aan dat hij niet vervolgd werd omwille van het feit dat er oude foto's opdoken van zijn verleden bij de UNDP, maar dit slechts de druppel was die de emmer deed overlopen waardoor alle omstandigheden erop wezen dat zijn familie sterke banden had met de Amerikanen. Deze redenering kan door de Raad niet worden bijgetreden. Verzoeker verklaarde immers tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij maar één keer tussen 2013 en 2020 door de taliban werd lastiggevallen (zie NPO, p. 8) en heeft toen niet vermeld dat er heel de tijd een soort spanningsveld was tussen hem en de taliban. Verzoeker kan nog steeds niet verduidelijken hoe de taliban in 2020 plots in het bezit zouden zijn gekomen van deze oude foto's, noch waarom deze foto's plots de aanleiding zouden geven om verzoeker te vervolgen, wanneer de taliban reeds jarenlang op de hoogte waren van verzoekers voormalige werkzaamheden bij de UNDP, waarmee verzoeker was gestopt toen zij dit eisten. Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, wordt geen geloof gehecht aan de werkzaamheden van verzoeker voor het ACC, zodat hij deze omstandigheid ook niet kan aanhalen als reden waarom de taliban hem in 2020 nog zouden viseren.

5.1.8. Waar verzoeker stelt dat er niet getwijfeld kan worden aan de bedreigingen die zijn broer ontving ten gevolge van zijn werk bij het bedrijf ACC, wijst de Raad erop dat door louter te stellen dat zijn broer bedreigd werd door de taliban omwille van zijn werk bij het ACC hij er niet in slaagt de vaststellingen van de commissaris-generaal aan het wankelen te brengen, noch een nieuw licht te werpen op zijn zaak. Verzoeker heeft immers tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaard dat hij niet op de hoogte was van de reden waarom zijn broer en zijn gezin een visum naar de Verenigde Staten hebben gekregen (zie NPO, p. 14). De commissaris-generaal stelt dan ook op pertinente wijze vast dat: *“Onzeker blijft daarenboven of uw broer omwille van zijn samenwerking met de Amerikanen überhaupt ooit door de taliban zou zijn geviséerd. U beweert dan wel dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan al problemen kende, echter is het opvallend dat u geenszins op de hoogte blijkt van de aard van de bedreigingen die er volgens u zouden zijn geweest (CGVS, p. 14). U zegt dat u daar geen info over heeft (CGVS, p. 14) en verklaart ook niet te weten op basis waarvan de Amerikaanse autoriteiten uw broer en zijn gezinsleden een verblijfsvisum uitreikten (CGVS, p. 14). Of hij u en uw eerdere problemen met de taliban vermeldde toen hij een visumaanvraag deed in de Amerikaanse ambassade, weet u overigens evenmin (CGVS, p. 14). Uw verklaring voor dergelijke onwetendheid verwondert opnieuw. U beweert namelijk dat uw broer een groot gezin had en niet zoveel contact had met jullie (CGVS, p. 14), terwijl het toch deze broer zou zijn geweest die u een job zou hebben gegeven binnen zijn bedrijf en onder wiens auspiciën u enkele jaren functioneerde.”* Dat de Amerikaanse overheid niet zomaar aan de eerste de beste een visum verschaft, houdt niet noodzakelijk in dat verzoekers broer reeds voor zijn vertrek effectief problemen heeft gekend met de taliban. Alleszins, zelfs indien verzoekers broer in het verleden reeds problemen heeft gekend met de taliban, houdt dit nog niet in dat verzoeker zelf zou worden geviséerd. De Raad herhaalt dat geen geloof wordt gehecht aan de tewerkstelling bij het ACC en dat verzoeker zijn tewerkstelling bij het UNDP reeds in 2013 stopzette, op vraag van de taliban, en vervolgens jarenlang probleemloos in het dorp kon verblijven. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom de vlucht van zijn broer zou maken dat de taliban alsnog verzoeker zouden viseren omwille van een tewerkstelling die hij reeds jaren geleden heeft opgegeven, op vraag van de taliban, en die reeds jarenlang gekend was bij de taliban.

5.1.9. Waar verzoeker ter terechtzitting nog stelt dat zijn gezin regelmatig dreigbrieven krijgen van de taliban, wijst de Raad erop dat hij dit nooit verklaard heeft tijdens het persoonlijk onderhoud en hierover ook geen stukken bijbrengt. Dit betreft een louter blote bewering. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor het overige beperkt tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

5.1.10. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Gelet op bovenstaande blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

5.1.11. Verzoeker maakt ter terechtzitting melding van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als 'verwesterd', omwille van zijn verblijf in Europa.

5.1.12. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", December 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", August 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", August 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek

te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 45-48 en EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, “Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, August 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “Afghanistan security situation”, August 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “Afghanistan Country Focus”, December 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze

veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “*geloofsethiek en denkwijze*” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – *taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, August 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

5.1.13. De Raad herhaalt vooreerst dat het louter hebben verbleven in een Westers land – en de eventueel door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden – in beginsel geen afdoende reden is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl,

hem in dermate negatieve aandacht van de taliban brengt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom het verblijf, de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden, ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd.

5.1.14. Het louter verwijzen naar zijn verblijf van enige tijd in Europa en het stellen ter terechtzitting hij geïntegreerd is, in België gewerkt heeft en zich goed heeft gedragen, volstaat aldus niet om een gegronde vrees voor vervolging bij terugkeer aan te tonen. Verzoeker brengt verder geen concrete elementen aan op grond waarvan kan worden aangenomen dat hij daadwerkelijk is verwesterd, dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen. Verzoeker maakt niet aannemelijk waarom hij een vervolgingsvrees dient te koesteren louter en alleen omwille van zijn verblijf in het Westen. De Raad herhaalt dat uit objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker brengt geen objectieve informatie bij, die deze beoordeling doorprikt. Hij legt geen enkel concreet stavingstuk neer van zijn activiteiten tijdens zijn verblijf in België. Verzoeker blijft dan ook in gebreke een concreet en diepgaand beeld te schetsen van de impact van zijn verblijf en activiteiten alhier op de consequenties bij een terugkeer, met name waarom hij hierdoor in een situatie komt dat hij dermate onder de negatieve aandacht van de taliban komt, wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat is zich te conformeren aan de binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen.

De duur van zijn verblijf in België sinds februari 2021, *in casu* drie jaar, is verder niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Verzoeker was immers 31 jaar oud op het moment dat hij Afghanistan verliet, zodat kan worden aangenomen dat hij al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen, ook al zijn deze intussen aangescherpt. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Verzoeker heeft bovendien nog een familiaal netwerk in Afghanistan, met name zijn vader, moeder, broers, vrouw en kinderen waarbij hij met zijn vader nog contact onderhoudt, zodat hij zich desgevallend bij hen kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen (zie NPO, p. 16).

5.1.15. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.16. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schaamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven van zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.17. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een

repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geviséerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

5.1.18. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.19. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “*reëel risico*” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “*ernstige schade*” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt.

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

In de referentieperiode juli – september 2023 bevonden de belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met

uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdrijvingen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als "verminderd" en "beperkt". ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kaboel en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kaboel) (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 32-34).

In de referentieperiode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 eist het *Afghanistan Freedom Front* (AFF) een toegenomen aantal aanvallen tegen taliban-doelen op. Op X, voorheen Twitter, beweert de AFF, 43 aanvallen te hebben uitgevoerd in de periode 1 oktober 2023 – 15 januari 2024, waarvan 19 in november 2023, zoals gerapporteerd door *BBC Monitoring*. De meeste aanvallen zouden zijn uitgevoerd in Kabul en de noordoostelijke provincies Laghman, Kapisa, Parwan en Takhar. Eén geclaimde aanval werd uitgevoerd in de stad Kandahar. In diezelfde referentieperiode registreren ACLED en de UCDP ook aanvallen waarbij de AFF betrokken was (respectievelijk 36 en 38 veiligheidsincidenten). Er werden veiligheidsincidenten geregistreerd zowel in de bovengenoemde provincies, als in de provincies Baghlan, Balkh, Panjshir en Samangan. De UCDP registreert echter geen enkel veiligheidsincident in Takhar. De Secretaris-Generaal van de VN beschrijft het AFF als "meest actieve groep" tijdens de laatste referentieperiode die loopt van 18 september tot 1 december 2023, terwijl hij het NRF omschrijft als "veel minder actief dan in 2022". (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5)

De Secretaris-Generaal van de VN stelt ook vast dat het NRF geen aanvallen uitvoert in haar voormalige bolwerk in de provincie Panjshir. ACLED noch UCDP registreren enige veiligheidsincidenten waarbij het NRF betrokken is in Panjshir in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024, maar wel in andere delen van Afghanistan. Bij geregistreerde ACLED-incidenten, waarbij het AFF en NRF betrokken zijn, zijn de *de facto* militaire troepen of de *de facto* politiemacht de doelwitten. ACLED registreert 36 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 23 waarbij het NRF betrokken is in de periode 1 oktober 2023 – 12 januari 2024. In diezelfde periode registreert de UCDP 38 veiligheidsincidenten waarbij het AFF en 22 waarbij het NRF betrokken is. In het kader van voorgaande incidenten worden geen burgerdoden geregistreerd (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 5).

De Secretaris-Generaal van de VN constateert een algemene daling van het aantal aanvallen dat wordt opgeëist door of toegeschreven aan ISKP. In de periode van 1 augustus tot 7 november 2023 registreerde de VN 8 ISKP-aanslagen in 3 provincies. Drie van deze aanvallen waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap, waaronder een aanval in Pul-e Khumri, en twee van de aanvallen in Dasth-e Barchi (op 23 oktober en 7 november 2023). ACLED-gegevens wezen ook op een daling van het aantal veiligheidsincidenten waarbij ISKP betrokken was in 2023 (49 incidenten in totaal) in tegenstelling tot 2022 (199 incidenten). Ook Human Rights Watch constateerde een afname van ISKP-aanvallen in 2023. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 7)

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteert de UCDP, 781 incidenten, waarbij de meeste incidenten plaatsvinden in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 36). In diezelfde referentieperiode documenteert ACLED, 1 618 veiligheidsincidenten, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 29-30).

In Kaboel worden door UCDP, 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van december 2023, p. 34).

ACLED registreert in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kaboel, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kaboel. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreert in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan valt meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' zijn verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers zijn het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). De VN Human Rights Council stelt in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalt tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

In de referentieperiode van 1 juli 2022 – 12 januari 2024 documenteert ACLED, 1 826 veiligheidsincidenten. Kabul is de provincie met de meeste geregistreerde incidenten, gevolgd door Takhar, Panjshir, en Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de derde en vierde plaats. (EUAA *Country Guidance Afghanistan, mei 2024*, p. 113; COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

In dezelfde referentieperiode worden er volgens de UCDP-gegevens in totaal 713 dodelijke burgerslachtoffers geregistreerd, waarvan de meesten vallen in de provincie Kaboel (199), gevolgd door Herat (61), Nangarhar (38), Baghlan (31) Kunduz (179), Balkh (92) en gevolgd door Samangan, Kandahar, Balkh en Takhar. Gevechten tussen de taliban en het NRF/AFF vinden voornamelijk in deze provincies plaats. Meer dan de helft van de dodelijke slachtoffers in deze provincies valt in de maanden juli – oktober 2022.

Volgens de UCDP-gegevens zijn in de periode augustus – november 2022, 144 burgerdoden (23% van alle burgerdoden in die referentieperiode) het gevolg van vier aanvallen tegen religieuze plaatsen en sjiitische doelen in Kaboel, Herat en Samangan.

In de periode 1 juli 2022 – 12 januari 2024 registreert de UCDP in de provincie Kaboel in totaal 199 burgerdoden als gevolg van 245 veiligheidsincidenten. De meeste burgerdoden als gevolg van 'aanvallen tegen burgers' worden toegeschreven aan ISKP, gevolgd door aanvallen tegen burgers door onbekende actoren en de *de facto* regering. Verder worden in Kabul 30 burgerdoden gemeld bij 32 veiligheidsincidenten waarbij de *de facto* regering aan de ene kant en ISKP aan de andere kant betrokken zijn.

Volgens de ACLED-gegevens is Kaboel de provincie met de meeste veiligheidsincidenten gecodeerd als "explosies/geweld op afstand". In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 12 januari 2024 registreert ACLED in totaal 393 dodelijke slachtoffers onder strijders en niet-strijders.

Het Internationaal Comité van het Rode Kruis (ICRK) registreert 541 veiligheidsincidenten met landmijnen en explosieve resten ('Explosive remnants') in januari – juni 2022. Bij deze incidenten raken in totaal 1 092 mensen gewond of gedood. De incidenten vinden voornamelijk plaats in het zuiden en het oosten van Afghanistan (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 114-115).

In de periode van 1 oktober 2023 tot 12 januari 2024 documenteert ACLED 207 veiligheidsincidenten, waarvan 69 gecodeerd worden als "gevechten", 33 als "explosies/geweld op afstand" en 105 als "geweld tegen burgers" (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 4).

UCDP documenteert 118 veiligheidsincidenten en 93 burgerdoden.

In dezelfde referentieperiode zijn de *de facto* militaire troepen de actoren die het vaakst betrokken zijn bij veiligheidsincidenten geregistreerd door ACLED met burgers als doelwit (67 incidenten in totaal). De UCDP registreert 21 van dergelijke incidenten, met 15 burgerdoden als gevolg.

ACLED registreert 25 veiligheidsincidenten waarbij burgers het doelwit zijn van onbekende actoren, en 11 gebeurtenissen waarbij ISKP betrokken is.

De UCDP registreert 10 van zulke incidenten, waarbij 13 burgerdoden vallen. Bovendien registreert de UCDP 8 incidenten die geclaimd of toegeschreven worden aan ISKP en die 51 burgerdoden veroorzaken.

In 2023 zijn er geen sektarische aanvallen tegen de sjiitische Hazara gemeenschap geregistreerd, totdat een zelfmoordterrorist op 13 oktober 2023 een sjiitische moskee aanvalt in Pul-e Kumri (provincie Baghlan). De schattingen van het aantal doden en gewonden lopen uiteen. Volgens de taliban veroorzaakt die aanval 7 doden en 1 gewonde, terwijl de *New York Times* melding maakt van "minstens" 17 doden en 'tientallen' gewonden en UNAMA het heeft over 21 doden en 30 gewonden. ISKP eist de verantwoordelijkheid voor de

aanslag op. (COI *Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024, p. 6)

Uit voorgaande cijfergegevens blijkt dat de daling van het geweld zich voortzet en verder als gevolg heeft dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteert 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en de IOM meldt dat in 2022 in totaal 1 525 577 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023, p. 41 en EUAA *Country Guidance Afghanistan*, mei 2024, p. 115).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "*Afghanistan: Country Focus*" van december 2023 nog steeds actueel.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kunar. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

5.2.9. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend vierentwintig door:

N. DENIES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

V. LAUDUS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES